

Ben 76 doğumluyum, Tekirdağ Çorlu'luyum. Eğitimli bir ailenin çocuğuyum. İyi bir ailede doğdum fakat problemlili bir babanın çocuğuyum. Alkol sorunu olan ve zaman zaman evde şiddet yaşadığım bir evin içerisine doğdum.

Ben üniversiteyi erken kazananlardanım. Bir yıl erken başladım okula ve 16 yaşında üniversiteye Ankara'ya geldim. Üniversiteyi kazandım, Ankara'ya geldim. Üniversite 4. sınıfta cinsiyetimi değiştirdim. Bitiremedim. Yani 90'lı yıllar biraz karışık yıllardı, bilirsin. İşletme Muhasebe Ticaret Öğretmenliği, Muhasebe Finansman Anabilim dalında okudum. Sonrasında seks işçiliği yapmak zorunda kaldım. Hayatım bugüne kadar böyle geldi geçti, öyle söyleyeyim. Şimdi benim durum biraz farklı diğer biyolojik erkek çocuklarına veya kız çocuklarına nazaran. Ben trans bir birey olarak doğmuş bir birey olarak, benim çocukluğum biraz kendi kendine savaşıyor geçti açıkçası. Ama Çorlu şöyle bir yer. Hani Doğu'ya göre, İç Anadolu'ya göre, taşraya göre biraz daha modern, insanların daha aydın..malum bizim coğrafik yapımız batıya yaklaştıkça kültür ve hoşgörü biraz daha artar biliyorsun. Fakat şey olur okul dönemlerinde..akran zorbalığı dediğimiz şeye maruz kalırsın. Çünkü onlar empati yapma yeteneğinden yoksunlardır belli bir yaşa kadar. Belli bir yaştan sonra öğrenirler. Akran zorbalığı ile geçti. Çünkü çok feminen bir çocuktum. Doğduğum yaşadığım yer iyi bir muhitti, iyi bir semtte yaşıyordum. Benim annem de sosyal hizmetler uzmanıdır. Hani bu işleri de bilir, pedagoji eğitimi de vardır. Ve çocukluğumdan beri farkındaydı zaten durumun. Elinden geldiği kadar beni korumaya çalıştı, çevreye karşı, komşularına karşı, beni anlatmaya çalıştı. Sonra işte..güzel..yani kendi jenerasyonum trans bireylere göre daha rahat bir çocukluk yaşadım diyebilirim esasında. En azından bir doğu kültüründe geleneksel bir aile yapısında büyümedim. Annem biliyordu. Annem çünkü pedagoji bilen bir kadın ve beni hani çocukluğumdan beri..ablam vardı, benden iki yaş büyük, üç yaş büyük. Ablam vefat ettikten sonra benim üzerime çok düşmüştü. Ben işte ablamın kıyafetlerini falan giymeye çalışıyordum. İşte onları gördüğünde acaba demiş hani ablasının vefatı üzerine bir tepki olarak mı bunu yapıyor diye bir pedagoga götürüyor beni. Pedagog o zamanlar bilmiyorlar tabi transseksüeliteni falan filan bilmem ne. Şey diyorlar hani erkek çocukları ile oynasın, babası rol model olsun, siz işte reddedin giymek istediği şeyleri, oynamak istediği şeyleri reddedin. Erkek çocuklarının oynaması gereken oyuncakları verin. İşte ablasının kıyafetlerini saklayın, onları giymesine izin vermeyin. Annem bunu uygulamaya çalıştıkça ben mutsuz oluyorum. Benim mutsuzluğumu fark ediyor. Sonra araştırma içerisine giriyor annem. Bir pedagogdan daha uzmanlaşıyor bu konuda ve benim transseksüel olduğumu anlıyor aslında. Böylelikle şey..arkadaşlarına transseksüel dediği zaman

cinsiyet değiştirmiş olarak düşünüleceği için benim çocuğum özel bir çocuk demeye başlamış. Çünkü ben örgü örüyorum, kızlarla oynuyordum, ne bileyim, mümkün olduğu kadar evde daha kadınsı, daha kızların giydiği şeyleri giymeye çalışıyordum. Okulda kravat takıyordum, okuldan çıkarken işte kravatımı çıkartıyordum. Okul da alışmıştı artık bana. Biraz şeydim, yırtık bir öğrenciydim. Hocalarım öğretmenlerin falan filan da bilirdi. Çok da aktif öğrenciydim ve başarılı bir öğrenciydim. Hani benim başarım aslında benim cinsiyet kimliğimi biraz şey..baskılamıştı, geri plana atmıştı. Dolayısıyla çok kötü bir çocukluk, çok kötü bir hayat yaşamadım, öyle söyleyeyim.

Okul evet, büyük zorluklarla geçti. Gazi Üniversitesi'nde okudum çünkü ben. Gazi Üniversitesi'ni az çok bilirsin, akademisyensin. Daha çok sağ görüşlü ve kafatasçı..siyasi görüşleri hiç bilmiyorum, ben partiler üstü düşünüyorum biraz. Daha kafatasçı, bir de üniversite yıllarında gelişirdi zaten bu vatan millet sakarya muhabbeti, biliyorsun. Ben hep şey odaklıyım, insan hakları ve şey..evrensel düşünme ve ne bileyim insan odaklı düşünen biriydim. Ben Alevi kökenli bir bireyim. Biz öyle gördük, öyle yetiştirildik. İnsan odaklı düşündüm ben hep. Herhangi bir dine de mensup değilim. Tanrı inancım da yok, ihtiyaç duymuyorum. Okulda tabii bunları dile getiremiyorsun, okulun bir sistemi var. Genelde okulu ele alan sistem de şey..sağ kitle. Sırf okuldan mezun olabilmek için tesettüre girmiş arkadaşlarımı tanıyorum mesela ben. Ben bunu da reddettim. Tabii ki çok zorluklar çektim. O yüzden zaten okulu bırakmak zorunda kaldım dördüncü sınıfta, dört tane dersim vardı yani. Gerçi sürekli af çıkıyor. Hala bitirip mezun olabilirim. Ama ben istemiyorum. Kırk beş yaşından sonra mezun olup ne yapacağım yani.

Lise zamanlarımı şöyle söyleyeyim. Lisedeyken..ben ticaret lisesi mezunuyum. Lise birinci sınıf.. başarılı öğrencileri lise 1. sınıfın ilk yarısından itibaren, pardon yaz tatilinden itibaren staja başlatırlardı. Ben bir bankada staja başladım ilk yaz. Daha kaç yaşındayım. 9. sınıf oluyor. Normalde on beş yaşında, on dört yaşında olmaları gerekirken ben on üç yaşındaydım. On üç yaşındayken ben bankada staj yapıyorum falan. İşte küçük bir şube Çorlu şubesi. Bilgisayar yok, bir şey yok. Küçük bir şubede on üç yaşında mevduat servisini idare eder hale gelmiştim. Yani o kadar çok başarılıydım ki bütün bankacılık işlerini, mevduat işlerini ben hallediyordum yani. Bir memur vardı zaten, memur rapor alırdı izne giderdi, ekstra Tekirdağ'dan veya başka bir ilçeden memur çağırılmazlardı. Ben on üç yaşında bütün işlemleri hallederdim. Lise dönemim böyle geçti daha çok şey staj dönemimde. 3. sınıfta üniversiteye hazırlanmaya başladım zaten. Dershaneye gidiyordum. Bir yandan işte başka kurslara gidiyordum, çok aktiftim dediğim gibi. Ya her zaman

şey..bir farklılık olduğunu anlıyorlardı bende ama benim bu girişkenliğim şeydi, o imajı yıkıyordu. İmajı yıkmaktan ziyade bu da böyle ama bizim işimize yarıyor çünkü başarılı. Tabii benim işe yarıyor olmam aslında bunun şey..karşı tarafın bunu görmezden gelmesi, benim bunu değerlendirmem anlamına geliyordu bir yandan da değil mi? Bu şekilde değerlendirmiş oldum yani kendimi. Bu şekilde kabul, daha rahat kabul edildim, öyle söyleyeyim. Şeyler gibi düşünelim ya ünlü trans veya gay sanatçılar gibi, oyuncular gibi falan düşünelim. Bir Zeki Müren gibi. Hiç cinsiyet kimliğinden, cinsel yöneliminden bahsedilmez. Ama 60'larda, 70'lerde mini etekli sahneye çıkan bir adamdan bahsediyoruz yani. Ama kimse onun eteğine bakmıyordu, söylediği şarkılara bakıyordu.

Hayallerim..vardı hayallerim. Öğretmen olmak, hukukçu olmak falan filan değildi. Hayallerim hep kadın olmak üzerineydi. Evden kaçayım, kadın olayım, evden kaçayım kadın olayımdı. Bir yandan da annemi üzmem istemiyordum. On sekiz yaşına geleyim, evden kaçayım falan. İşte üniversiteyi kazanamazsam evden kaçayım, kadın olayımdı. Hani ne olursa olsun her şeyi göze alarak tek istediğim şey hani çocuklara sorarsın ya ne olmak istiyorsun diye bana sorduklarında ben ya çok ünlü bir şarkıcı olacağım ya kadın olacağım. Çocukken söylediğim şey bu. Ben kadın olacağım yani, kadın olacağım. Kadını seviyorum, kadın olmayı seviyorum. Kadınların çok özel olduğunu düşünüyorum. Çok özel varlıklar olduğumuzu düşünüyorum.

Bir erkek kardeşim var. Ablam vefat etti dediğim gibi. Ben çok küçük yaştaydım. Altı yaşındaydım. Ablam dokuz yaşındaydı. Erkek kardeşim de kırk yaşında. O da yeni eşinden boşandı. Herhangi bir sorunumuz yok. Çünkü yani 96'dan beri ben şeyim, trans bireyim, trans kadını. Yani nereden bakarsan bak 96,,işte kaç sene olmuş, yirmi dört sene falan olmuş, yirmi beş sene olacak yani. Ben o dönem hormon tedavisine başlamıştım. E dolayısıyla şey..bir de ben şeyim hani..Trakyalı olduğum için normalde sarışınım ben. Saçlarım sonradan siyaha boyandı falan filan. Renkli gözlü, sarışın, açık tenli, beyaz, parlak bir çocuk. Ben saçlarımı uzatmaya başladım. Bu süre içerisinde işte hormon tedavisi alıyorum. İyice kadınlaştım. Sonra yani makyaj yapmaya falan başladım, hiç kimseyi umursamamaya başladım. Okul etkinliklerinde falan bulunmamaya başladım. Yani okuldan biraz daha uzaklaşmaya başladım. Çünkü artık ben başka bir yöne doğru gidiyordum. Ve oraya odaklanmalıydım. Benim okulu bitirmek gibi bir derdim yoktu. Bitirsem tabii..yine ben vizelerime, finallerime falan giriyordum. Şey, bazı hocalarım karşı çıkmasına rağmen ben hani hormon tedavimi almaya devam ediyordum. Mezuniyet için işte eğer cinsiyetini değiştirirsen şey

yapmayız..başladığım kimlikle diplomayı alırsın diye zorbalıklara maruz kalıyordum. Ben buna rağmen okula devam etmeye başladım. Sürekli takip ediliyorum. Otobüse biniyorum, takip ediliyorum. İşte, özel bir öğrenci yurdunda kalıyorum. Tek başıma odada kalıyorum. Kapıya kadar geliyorlar, tehdit alıyorum. Atatürkçü kimliğimi öğrendiler, hani benim solcu, Alevi kökenli olduğumu, bir yandan o var. Ama öyle bir kendime arkadaş çevresi kurmuştum ki kendim gibi. Gazi Üniversitesi'nde çok gay vardı ve biz böyle kendi aramızda bir örgütlendik. O zaman şey yoktu, sivil toplum kuruluşları yoktu Lgbt bireyleri ile ilgili. Kendi aramızda böyle bir örgütlenme içerisindeydik. Birbirimizi korur kollardık veya hangimiz sorun yaşıyorsak o fakültenin önüne gider, beklerdik. Hani yalnız bırakmayalım onu diye. Böyle böyle birbirimizi korumaya başladık. Sonra kız arkadaşlarımız vardı bizim, kız arkadaşlarımız dahil oldu bu sürece. Hep bir koruma çemberi altında geçirdim ben 3. ve 4. sınıfın ilk yarısını. 4. sınıfta göğüslerimi ve burnumu yaptırdım ben sömestrde. Okula da gitmem gerekiyor fakat cesaret (gülüyor) edemiyorum. Hani bir burun o kadar çok değiştiriyor ki artık kadın olmuşsun, saçların uzun, saçımı platinle açtırmışım falan. Ben cesaretimi topladım ve sömestrde, ikinci sömestrde okula gittim. Hemen tabii şeye çağrıldım, öğrenci işlerine çağrıldım. Sonra dekanla görüştüm falan. Dediler bu şekilde okula gelemezsin. Okul kılık kıyafet yönetmeliğine aykırı bir durum seninkisi. Okulun kılık kıyafet yönetmeliğine nasıl aykırı hocam? Ben kot pantolon giyiyorum, spor ayakkabı giyiyorum, üzerime tişört giyiyorum geliyorum. Ama saçlarını sarıya açtırmışsın ve buraların kabarık duruyor, ne var orada? Yani hem hak ihlaline uğruyorum orada, bir yandan da bunun şey..ben hakkımı savunacağım dediğim için de direk söyleyemiyorlar. Yani seni okuldan atarız da diyemiyorlar. Seni mezun etmeyiz diyorlar yani. Bir hukukçu hocamız vardı, beni üç sene geçirmede mesela. Çok muhafazakardı. Üç sene boyunca ben iş hukuku dersinden sürekli kalıyordum. İtiraz ediyordum, itirazımı kabul etmiyordu. Böyle bir süreç geçirdim. Sonra gerçekten dayanılmaz hale gelmişti bunlarla uğraşmak. Okulu bırakmak zorunda kaldım.

Babam vefat etmişti. Bir yandan da annemin gücü de yetmiyordu. Tek başına memur kadın, kardeşim de okuyordu. Kendimi birden bir şeyde clupta çalışırken buldum. Seks işçiliği yaparken buldum birden, çok spontane. Sonra okula falan gitmemeye başladım, bıraktım. Aslında yeni bir eşik değildi. Benim çevremde trans kadın arkadaşlarım vardı o yaşlarda da. Ben on yedi yaşındayken trans kadın arkadaşlarım vardı. Onların hayatlarını biliyordum, evlerine gidip geliyordum. Ama tabii onların deneyimledikleri şeyleri ben deneyimlemiyordum. Sadece görüyordum. Evlerine müşteri geliyordu, odalarına geçiyorlardı, birlikte oluyorlardı,

gönderiyorlardı. Yüzeysel bir deneyimim vardı. Fakat benim yaşadığım bir deneyim yoktu. İlk kulübe başladım, çalışmak zorundayım, artık ekonomik olarak kendimi düzeltmek zorundayım. İlk dört gün müşteriye çıkamadım mesela, işe çıkamadım. Yani çıkmamaya çalışıyorum. İşte masaya çağrılıyorum, gitmiyorum. Garsonlar ısrar ediyor, git en azından bir şey içersin, kons paranı alırsın falan. Ben alkol kullanan biri de değilim, Hani babamdan kaynaklı travmatik yanı da var alkolle alakalı. Dört gün falan sonunda artık parasız kalınca ben bir işe çıktım. Zorlandım mı, evet zorlandım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Çünkü hiç bilmiyordum. Yani şeyim..seks konusunda çok acemi kızlar vardır ya kadınlar, ilk gerdek gecesi gibi düşün. Çok acemiyim, bilmiyorum. Seks yapmayı bilmiyorum. Zamanla zamanla yani öğrendim, profesyonel düşünmeye başladım bu kez zevkten ziyade. Hiç zevk almak kaygım olmadı çalıştığım dönemlerde. Hani zevkime kalayım ya da çalışayım. Birlikte olduğum partnerim..beni parasını verip kiralayan adamdan zevk almaya çalışmaktan ziyade işimi yapayım, paramı alayım, gideyim. Senelerce de öyle devam etti.

Dönem dönem seks işçiliğini bıraktım. Eve kapandığım çok zamanlar oldu. Çok güzel hayatlar yaşarken birden dibe çöktüğüm de oldu. Hani ciddi paralarım varken, bir sürü şeylerim varken sıfıra düştüğüm zamanlar da oldu. İşte arkadaşlarıma yedirdim, erkek arkadaş yaptım kendime, ona yedirdim. İşte ne bileyim, anneme ev aldım falan yaptım, filan yaptım. Derken ekonomik zorluklar yaşadım bir dönem. Son dört-beş yıldır kırk yaşına kadar şöyle söyleyeyim..hep ona buna fedakarlıklar yapmakla geçti hayatım. Ben şey düşünüyordum..insanlara bir şey verdiğin sürece kabul görürüm ve mutlu olurum diye düşünüyordum. Aslında biraz..önce kendime verdiğimde, sonra kalanı başkasına verdiğimde mutlu olacağımın farkında değildim. Biraz ben merkezci olmaya çalıştım son dört-beş senede. Son 4-5 senede kendimi toparladım. Bir de ben çok şeyim, hayvanseverim. Nerede bir kedi, köpek falan filan varsa tedavisini üstlenirim falan yaparım, cebimdeki son kuruşuna kadar veririm. Artık ondan da elimi eteğimi biraz çekmeye başladım çünkü yaşım ilerledi. Babamdan aldığım maaş var, yetim maaşı alıyorum. Bir tane evim var, bir arabam var, ama 45 yaşına gelmiş bir trans kadının ne bileyim üç dört tane evi var, çok lüks arabası var falan filan. Olayın maddiyatında değilim gerçi ama gelecek kaygılarımı düşündüğümde bunlar yeterli değil benim için. Ben hala seks işçiliği yapmak zorundayım mesela. Bir yıldır devam etmiyorum, pandemi girdi gireli devam etmiyorum. Etmiyordum fakat şöyle yapıyorum artık. Kendi tanıdığım paralı müşterilerim var, çok uzun senelerdir görüştüğüm ve bana değer veren. Ekstra müşteri arayışında değilim. Ekstra müşteri kabul etmiyorum. Böyle tek işte dediğim gibi tek tük bana değer veren ve şehir dışına yerleşmiş, Ankara'ya gelip benimle görüşmek isteyen paralı

müşterilerim var. Onlarla görüşüyorum kendi evimde. Onun haricinde müşteri peşinde değilim yani.

Yani İstanbul'la kıyaslayacak olursak İstanbul'da hayat herkes için, her birey için biraz daha zor. Yani keşmekeşi çok malum. Ankara daha düzenli, herkes birbirini tanıyor burada. Ve şey..belli çevrelerde yaşıyoruz. Daha elit semtlerde falan yaşıyoruz hepimiz, biliyorsun. Ve bu semtlerde yaşarken de genelde hep birbirimize yakın oturuyoruz. Dolayısıyla sosyal ilişkilerimiz daha geliyor. Ankara'da trans olmak biraz daha kolay açıkçası. Düzgün bir şehir, kabul görmek her semtte mümkün değil. Fakat belli semtlerde mümkün bu. Mesela bir Dikmen'de oturamam maalesef. Ayrancı'da yaşıyorum veya Gaziosmanpaşa'da yaşayabilirsin. İşte ne bileyim, genelde Çankaya bölgesinin daha elit kesimlerinde yaşayabilirsin. İnsanları daha hoşgörülü olduğu veya apartmanda insanların komşuluk ilişkilerinin zayıf olduğu, kimsenin kimsenin hayatına müdahale etmediği apartmanlarda yaşamak durumunda kalıyoruz. Veya kedimiz köpeğimiz oluyor, apartmanın en alt katlarında yaşamak zorunda kalıyoruz. Ben bahçe katında oturuyorum mesela. Gönül isterdi ki üst kattan bir ev alayım, orada oturayım isterdi. Ama şey..kendimizi gizleme, saklama duygumuz, şeyimiz var ya duygumuz oluştu ya zaman içerisinde. Hep kendimizi gizleme, saklama ve yaptığımız işi gizli saklı yapma şeyi pahasına hep yerlerin altında yaşamayı tercih ettik köstebek gibi. Görülmemeyi tercih ettik. Ve ben kendi adıma sıkıntı yaşamıyorum yani. Çünkü evdeyim, dışarıda çalışan bir trans kadın değilim. Dışarıda seks işçiliği yapmıyorum, yolda çalışan biri değilim. Tabii dışarıda çalışanlar için daha zor. Özellikle bu dönemde zaten dışarıda çalışmaları mümkün değil. Bu sokağa çıkma yasakları, işte saat 9'dan sonra sokağa çıkma yasakları uygulanmaya başlanmadan evvel trans kadınlara maske takmadıkları için bekçiler ceza yazıyordu mesela. 900..Kabahatler Kanunu içinde 900 lira idari para cezası yazıyordu. Defalarca yazıldı, bir arkadaş defalarca 900 lira para cezası yedi. Ama dışarıda çalışmak zorunda, bir müşteri potansiyeli yok, oluşturamamış bunu. Veya koşulları buna uygun değil, yaşadığı ev buna uygun değil, dışarıda çalışmak zorunda. Benim avantajım benim evde yaşıyor olmam. Ve belli bir müşteri kitlem olması veya kenarda köşede bir şeylerimin olması ve bu dönemde kendi kendime yetiyor olabilmem. Genel olarak diğer trans arkadaşlarımıza baktığımda tabi onlar için daha zor. Özellikle dışarıda çalışanlar eve kapandılar ve ciddi gelir kaybına uğradılar ve ciddi anlamda geçim sıkıntısı yaşıyorlar. Tamamen insanların çalışma şeklini kendisinin belirlemesi ile alakalı. Ben dışarıda çalışmayı tercih etmiyorum mesela. Dışarıda çalıştığım oldu fakat bana göre değil. Dışarının şeyi çok fazla, şey değilsin, güvenli bir alanda çalışmıyorsun ki. Gecenin bir yarısı caddede tek başına

dikiliyorsun. Karşına yani herkes çıkabilir, seri katil de çıkabilir, çakalı çukalı da çıkabilir, her şeyi yaşayabilirsin dışarıda. Polisle mücadele etmek zorundasın, emniyete götürüleceksin, para cezası yiyeceksin, belki sabaha kadar tutulacaksın. Bir de bekçileri çıkarttılar. Bekçiler zaten göz açtırmıyor, kovalanıyorsun, kaçıyorsun, saklanıyorsun, oradan oraya atlarken oranı buranı kırıyorsun. Bu tür vakalar da yaşanıyor veya arabasına alıyor adam, seni götürüyor, bir yerde tecavüz ediyor, kafana sıkıyor bırakıyor. Trans cinayetlerini az çok biliyorsundur, takip ediyorsundur. Bu trans bireylerin hayatlarına ilişkin muhakkak bir şeyin vardır, altyapın vardır, okumuşsundur, biliyorsundur veya gözlemlemiştir veya dinlemiştir öyle söyleyeyim.

Yani üniversite yıllarında bile ben şey hani çok zor kalmadığım sürece toplu taşımaya binmezdim. Çünkü ben insanların bakışlarından çok rahatsız olan biriyim. Yani o bakışları görmek beni çok mutsuz ediyordu. Yani bir ucubeymişim gibi bakılmak kendimi değersiz hissettiriyordu. Ben neden kendimi değersiz hissettireyim yani ben bana göre değerliyim. Bir karınca da değerli, ben de onun kadar değerliyim, o da benim kadar değerli. Yani yeryüzünde her şey en az benim kadar değerli. Ben de herkes kadar değerliyim. Ve birinin bana değersiz hissettirecek her şeyden uzaklaşmaya karar verdim. Mesela okula taksiyle gidip geliyordum. Gideceğim yerlere taksi ile gidip geliyordum. Bir taksiye bindiğimde daha iyi görülüyorum. Çünkü para veriyorum ben adama. Hoş geldiniz hanımefendi, buyurun diyor mesela. Ve sonrası zaten hep arabam oldu. Yani sıkıntı yaşamadım.

Aa evet çok güzel ya soru, şey öyle geçmişe gittim. O zamanlar cep telefonları falan yok ama nasıl..şeyde buluşurduk, Kızılay'da. Öğrencilik yıllarımdan bahsedeyim. İlk gençlik yılları dedin ya o trans geçiş sürecini yaşamadığım yıllarda. İşte eskiden Gima vardı. Şimdi ne oldu bilmiyorum. Postane vardı o gökdelenin olduğu köşedeki. Orada görüşürdük. Sonra belli mekanlarımız vardı. Bir kıraathane vardı, Balkan Kıraathanesi. İşte gaylerin falan takıldığı. Oradaki insanların, çalışanların gaylere karşı çok hoşgörülü olduğu bir yerdi. Otururduk 51 oynardık, tavla oynardık falan. Ben okuldan çıkışta gelirdim, dersimi orada yapardım. Kütüphaneye gitmeyi tercih etmezdim, orayı tercih ederdim. Bir çayla akşama kadar oturup ders çalışırdım mesela. Sonra Sakarya Caddesi'nin ortasındaki şey vardı, havuzlu yeri bilirsin. Genelde birçok gay var haliylen Ankara'da. Genelde orayı..şöyle bir oradan geçtin mi muhakkak tanıdık bir arkadaşına rastlardın, onunla vakit geçirirdin falan. Bir de birbirimize çok güvenirdik. Tabii ben o zaman yurtlarda falan kalıyordum. Burada yaşayan arkadaşlarım ev telefonlarını falan verirlerdi. Gerektiğinde ben ev

telefonlarından ulaşırdım onlara. Sonrasında transseksüel olduktan sonra kendi düzenim oldu, kendi hayatım oldu, telefonum oldu falan filan. Ulaşılabilirlik daha kolay oldu bana. Teknoloji ilerlemesi ile birlikte çalışmamız da biraz daha kolay oldu aslında. Eskiden kulüplere sıkışmışken veya sokaklara mecburken şimdi evlerde, işte belli portallar üzerinden işte reklamlarını yayınlatarak işte belli bir ücret karşılığında, o şekilde para kazanır hale geldi. Yani teknolojiden biz çok faydalandık. Gençlik Parkı benim okula yakındı evet, giderdim. Giderdim ama şey sevmezdim çok. Çünkü şey hani böyle bizim oğlancı dediğimiz tipler takılırdı oraya, böyle gizli eşcinseller fakat şey çok erkeksiler, çok eriller. Kendi o duygularını kapatmak için daha bir erkek olmuşlar. Onlardan korkardık mesela. O yüzden orayı çok sevmezdim.

Kızılay'dayız. Sonrasında bir gay bar açılmıştı Ankara'da ilk. Kilim bar diye bir bar. Çok rahattık, oraya takılırdık. Okuldan çıkardım, oraya giderdim. DJ'lik falan yapmıştım orada hatta. Her günümüz orda geçerdi. Ben çok güzel bir şeylik yaşadım ya, trans öncesi, trans geçişi öncesi yaşadım, öyle söyleyebilirim. O Erbakan'la şeyin Ecevit'in koalisyon olduğu dönemdi. Bir İçişleri Bakanı vardı, soyadı Kazan. O gece kulüplerini falan şey yaptı, gece 12'ye kadar yaptı. Aslında bizim kulübümüz 10'da açılıyor, sabah 5'e kadardı. Gece kulüplerini 12'ye kadar yapınca..gece ortamını bitirmeye yönelik bir hareketti zaten bu. Hani şey sistemi değiştirmenin adımları mıydı, artık Ankara'da bu tür ortamları bitirmek miydi amaç, onu tam olarak bilmiyorum. O dönem bayağı sıkıntılı bir süreçti, 2000'li yıllarda. 2000 krizi ile birlikte. Zaten 2000 krizi ile birlikte bu işletmeler de iflas etmişlerdi, trans klüpleri. Ankara'da yedi-sekiz tane trans kulübü vardı, birçok gay bar vardı. Bunların hepsi artık iflas bayrağını çekti. Birçok arkadaşımız işte o dönemler şeydi, banka kredileri vermezlerdi trans bireylere. Onlar araba alırlardı, araba satarlardı, şey..senetle araba alırlardı. Seneti ödemediğinde 2-3 ay arabayı elinden alırlardı galeri. Öyle işte gelir kaybına uğradılar, arabalarını kaybettiler. Dışarıya çıkıp çalışamaz hale geldiler. Bir bakanın, hatırladığım kadarıyla spor bakanının o dönem oğluyla ilgili bir trans birey kavgası oluyor. Trans birey gidiyor, oğlunun evini taşıyor. Onun üzerine bir süre avı başlattılar trans kadınlar üzerine, üzerinden. Hiçbir şekilde caddede barındırmıyorlar, caddede çalışmana izin vermiyorlar. Gidip evlerinizde çalışın diyorlar ama evde de nasıl çalışacaksın, teknoloji bu kadar ilerlemedi. İnternet var işte ama sosyal ağlar yok. Müşteri bulma potansiyelin çok çok az. Böyle bir dönem de yaşadık. Sonra..kulüplerin sonrasında insanlar evine çekilmeye başladı. Sistemin dayatması ile birlikte evlerine çekilmeye başladı. Sonra teknolojiyi kullanmaya başladık. O chat odalarının, mirc diye sohbet odaları falan vardı bilirsin. İlk öyle başladı mesela internetten müşteri bulma olayı. Sonra

ne bileyim birkaç sosyal ağ çıktı, arkadaşlık uygulamaları oradan buradan öyle böyle derken bunu ranta çevirmek isteyen şeyler çıktı, insanlar çıktı. Portallar hazırladılar belli bir ücret karşılığında senin reklamını yayınlama üzere. Derken biz evde daha güvenli bir şekilde para kazanmaya başladık. Hem kulüpten kurtulduk, kulübün stresinden, gece hayatından kurtulduk hem içki içmek zorunda kalmaktan kurtulduk, hem dışarıya çıkıp bir sürü risk alarak çalışmaktan kurtulduk. Evde olmuyor muydu ufak tefek sorunlar, oluyordu tabii. Fakat zamanla telefonla birlikte şey geliştiriyorsun..arayan insanın sana zarar verip veremeyeceğine, o potansiyeline böyle bir içgüdü geliştiriyorsun, bir mekanizma geliştiriyorsun. Yani ses tonundan ne kadar kibar konuşursa konuşsun, onun aslında o kadar o olmadığını anlayabilecek mekanizma geliştiriyorsun, bir güdü geliştiriyorsun. Zamanla hepimiz böyle çalışmaya başladık. Tabii bir de görselliği olmayan, hani çok özür dilerim, güzel diyemeyeceğimiz trans kadınların hani çalışma ve para kazanma durumları biraz daha zor oluyor. O yüzden onlar gece karanlığında çalışmak zorunda kalıyorlar çoğu kez. Ve onların dışarı hayatları bitmedi maalesef. Yarın öbür gün sokağa çıkma yasakları kalktı mı 9'dan sonra onları gene sen dışarıda görebilirsin. Hani çok ağır makyajlar, peruklar işte kendilerini anca o şekilde pazarlayabilirler. Yani çünkü onlar endüstriyel birer ürün. Mini etekler, çizmeler falan filan. O şekilde kendini satmak durumunda. Herkesin kendini satma biçimi farklı.

İlk seneler çok iyiydi, bu Avrupa Birliği uyum yasaları gereği imzaladığımız sözleşmeler, mesela İstanbul Sözleşmesi gibi, bunlara çok uyuldu ilk seneler. Yani dışarıda çalışan hiçbir trans kadının önünde polis durmadı. Hiçbir trans kadının evi basılmadı. Yani insan haklarına oldukça şeylerdi, ne diyeyim verdikleri sözü ya da imzaladıkları maddelerin karşılığını veriyorlardı. Sonra bizim kızlar bokunu çıkarttılar tabii bunun. Devlet de buna el atmak zorunda kaldı yani. Kamu düzenini bir şekilde sağlamak gerekiyor öyle değil mi? Hani çok fazla özgürlük verirsen daha fazlasını istersin ya bokunu çıkarttılar yani. Kavgalar, gürültüler...nasıl olsa polis karışmıyor, herkes caddede. Tüm caddeler, sokaklar şeyden tut, çok katlı otoparktan tut Kurtuluş'taki, hatta Hacettepe'nin oradan tut, çok katlı otoparktan itibaren Ahmetler Postanesi, Libya Caddesi, Bülbülderesi, Tepebaşı, Gaziosmanpaşa, Köroğlu, oradan Hoşdere'ye kadar yüzlerce trans ya da trans diyemeyeceğimiz crossdresserlar. Kafasına peruğu geçiren kız caddeye çıkar hale gelmişti. Ve mecburen mi artık, şikayet üzerine miydi insanlar da..halk da rahatsız oluyordu. Çünkü bizim içimizde çok hani iyi diyemeyeceğimiz trans arkadaşlarımız da var. Hırsız da var yani. İnsan olarak düşünürsek insanın içinde iyisi de var kötüsü de var. Hani bizim içimizde de öyle, iyi olanı da var kötü olanı da var. Düzgün yani adabı ile seks işçiliği yapıp para kazananı da var, hırsızlık yapıp

para kazananı da var. Bunu genel olarak insan olarak düşündüğümüz insanların içinde de böyle. İşte hırsızlık yaparak ya da gayri meşru yollarla para kazananı da var, işi gücü olup da normal emeğiyle, bir emek emeği ile parasını kazananlar da var. Bizim içimizde de öyleydi. Ve bu biraz ayyuka çıkmıştı yani çok artmıştı bu durum. Bunun üzerine baskılar falan işte..bu şeyi çıkarttılar, bu Balyoz ekibini çıkarttılar mesela. Sonra ahlak polisleri sokaklardakilerini toplamaya başladı. Sonra işte Kabahatler Kanunu'nun, uygulanmayan bir kanunu uygulanır hale getirdiler. İçinden bir açık bulup ceza ile sindirmeye çalıştılar, o da olmadı. Geri çıktı bu insanlar. Hiçbir şekilde trans kadınları yıldıramadılar. Trans kadınlar her zaman işlerinde, kendilerinde peşlerinden koştular. Yani varlıklarını devam ettirmek adına mücadelelerine devam ettiler. Bir de STK'ların kurulmasıyla birlikte biraz daha böyle bir özgüvenleri arttı. Tabii şu anda STK'lar ne kadar çalışıyor, kime çalışıyor. Genelde fonlar üzerine çalışıyor ve hangi trans bireye katkısı var, onu bilmiyorum. Bana bir katkısı olmadı açıkçası. Ben de bulundum, ben de kurucu üyesiydim Pembe Hayat'ın. Cebimizden para verirdik kirasını karşılamak için. Sonra baktık fonlar geliyor, fonlar cukkalanıyor, bilmem ne. Maaşlar..aktivizm benim bildiğim gönül işidir yani, biz gönüllü olarak yapıyorduk. Gidiyorduk, İnsan Hakları Anıtı'nın önünde trans bireyin başına bir şey geldiğinde veya bir hak ihlaline uğradığında onun için basın açıklaması yapabiliyorduk. Şu an zaten demokrasi diye bir şey kalmadı. Eskiden kör topal işleyen de olsa da bir demokrasi vardı. Şu an bütün hepsi zaten tek adamın ağzında. Çok barışık değilim, evet. Ben aktivist ruhlu bir insanım, aktivizm illa kurumsal bir yerde yapılmaz. Yani ben sosyal ağlarım da yapabiliyorum veya çevremde de yapabiliyorum. Mesela komşularım ilk taşındığımda kabullenmediler ama ben apartman toplantılarına inatla katılmaya devam ettim. İnatla kendimi göstermeye devam ettim. Çünkü ben görünür bir trans kadını. Benim ailem geliyor gidiyor, benim kuzenlerim geliyor falan filan. Baktılar şey, bu bizim gibi sıradan herhangi bir kadın. Sonra ilişkilerim gelişti. Yan apartman, bir yan apartman, kendi apartmanım sonra hanım oldum yani. Herhangi bir sıkıntım yok. Tamamen reddeden kısmı tamamen şey, trans fobisi olan insanlar ki bunlar hasta insanlar. Ha transseksüellik hastalık değildir ama transfobi tedavi edilebilir bir hastalıktır. Şöyle söyleyeyim, tamamen önyargılar. Zamanında medyanın bizi sürekli kara propagandası, yazılı medyanın sürekli kara propagandaları, 80'li yıllardaki o kara propagandalar insanların zihnine yerleşti. Ve trans birey denince akla direkt fuhuş geliyor. Ve bizim de ahlak anlayışımız seks üzerine olduğu için biz ahlaksız onlara göre. Ama ben oturduğum apartmanda ahlakın o olmadığını öğrettim insanlara. Ahlak insan olmaktır ve ahlak kime göre ahlak, namus ya da. Namusun iki bacak arası olmadığını

anlatmaya çalıştım veya bana gelen giden insanın niye gelip gittiğini. Her gelen insanın benimle seks yaptığını düşünüyorlardı mesela. Halbuki benim normal arkadaşlarım geliyor, gay arkadaşlarım geliyor. Gay arkadaşlarımı erkek sanıyorlardı. Ha niyet okuyorlardı yani anlayacağın. Yeri geldi bağırdım, yeri geldi çağırdım, yeri geldi bahçeye çıktım bağırdım. Bir şekilde sözlü şiddet uyguladım, mecbur bırakıyorlar. Yani hani kendimi ifade edebilen bir insan olduğumu düşünüyorum. Şu an seninle ilk defa konuştuğum için biraz heyecanlıyım. Ben rahatlıkla kendimi ifade edebilen donanımlı bir insanım. Defalarca toplantılarda ben onlara..benle ilgili sürekli sürekli sıkıntı yaşıyorlardı. İşte biz bekar istemiyoruz, biz şey istemiyoruz, işte apartmanımızda bekar istemiyoruz. Ama sizin apartmanınız 33 dairesi ve ben mal sahibiyim. Ayrıca sizin 16 daireniz zaten bekar, öğrenci. Ve evlenmem mi gerekiyor benim, nedir yani? Nedir kutsal aile yapısı..evlenip çocuk mu yapayım ben, benden çocuk mu istiyorsunuz? Benim rahmim yok, yapamam size kusura bakmayın dedim yani. Ondan sonra şey teklif ettim ben, bir daha benim konut dokunulmazlığıma, benimle ilgili dedikodulara, benimle ilgili sözlü herhangi bir şiddete karşı..benim kuzenim cumhuriyet savcısı..herhangi bir durumda dedim, ben dedim öncelikle danışman dedim istiyorum dedim toplantıya katılmak üzere. Ücretini ben vereceğim dedim ve dedim şey..apartmanın gelirine kaydedilsin. Size dedim transseksüellik ile ilgili ve trans yaşamla ilgili bilgilendirsin istiyorum. En azından aynı apartmanı kullanıyoruz, aynı giriş kapısını kullanıyoruz. Karşılaşıyoruz apartmanın içerisinde. Çoluğunuz çocuğunuz var, etkileniyor metkileniyor diyorsunuz. Bu etkilenilecek, örnek alınacak bir şey değil. Ben kimseyi örnek alıp..işte aa şunu örnek alayım ben o olayım demez, bu bir seçim değil. Ben oturdum, bilimsel olarak transseksüelliğin ana rahminden itibaren başladım, kromozomlarımdan çıktım. Benimle ilgili sorunlarınızı artık bırakın dedim yani. Aksi halde dedim, ben dedim bütün dedim kişisel haklarıma ihlalden dedim sizi dava edeceğim dedim, apartman olarak. Bütün komşuları, dedim herkes üzerine alınmasın, sevdiğim komşularım da var ama dedim bütün şeyi apartmanı dedim, dava edeceğim. Maddi manevi tazminat davası açacağım dedim. Ee sen fuhuş yapıyorsun! İspatlayacaksın o zaman, dedim. Sen dedim niyet okuyorsun. Sen niyet okuyorsun tamamen. Benim kız arkadaşım geliyor, karı satıyor oluyorum. Erkek arkadaşım geliyor, fuhuş yapıyor oluyorum. E kardeşim ben ağaç kovduğundan çıkmadım, tabii ki benim gelenim gidenim olacak. Ve bu sadece beni ilgilendirir. Ta ki seni rahatsız etmediği sürece. Apartmanın içinde bağırp çağırmadığı sürece. Senin ziline basmadığı sürece. Senin karını kızını, seni taciz etmediği sürece benim gelen gidenim seni ilgilendirmez. Evimde bir gürültü patırtı olmadığı sürece. Evinde gürültü olursa bir yan komşunu,

bir üst komşunu ilgilendirir. Onlar zaten çok aydın insanlar. Bir tanesi fotoğraf sanatçısı, her zaman destek olmuştur, yanımda olmuştur, 73-74 yaşında bir adam, tam bir İstanbul beyefendisi. Onun eşi, o da keza tam İstanbul hanımefendisi. Her zaman yanımda olmuşlardır. Dedim benden rahatsız olacak birileri varsa ancak benim yan komşum olur ve üst komşum olur. Siz sadece kapıda karşılaşırsınız. Sizi taciz edersek, gelip sizin zilinize basarsam veya anormal bir davranışta bulunursam o zaman yöneticiye değil gelip bana söyleyin. Buna bir çözüm bulalım. Yani ben medeni bir insanım, her türlü görüşünüze açığım, teklifinize de açığım. Ama beni rahat bırakın artık. Ben sürekli..45 yaşına gelmişim ve ben kendimi sürekli her taşındığım yerde kendimi ifade etmekten yoruldum. Artık beni yormayın. Derken derken apartman yöneticisi yardımcısı oldum. Apartmanın dış cephesini yaptırdım falan oldu filan oldu. hanım oldum. İlla yönetici olun falan oldum. Ha şimdi gayet iyiyiz. Bunu ben becerdim, ben başardım. Çünkü bu apartman biraz problemlili bir apartmanmış. Daha evvelden trans bireyler de oturmuş, tele kızlar oturmuş, ruslar oturmuş, apartmanı yakmışlar, evi yakmışlar, her gün kavgalar, gürültüler. Ben de burayı alınca demişler ki ah yandık! Onlar taşınmış, 2-3 sene şöyle bir rahatlamış apartman. Ben de burayı alınca ah demişler bittik, al baştan. Şimdi gördüler ki şeyim, hani herkes gibiyim gayet..kime göre gerçi bilmiyorum ama gayet normal yaşayan bir bireyim yani. Sizden farkım yok. Sizden tek farkım biyolojik değil de transseksüel kadın olmam. O kadar. Ben biyolojik kadın olmayı bile reddediyorum, hani şey transseksüel kadın olmayı da reddediyorum. Ben bir insanım her şeyden önce. Benim cinsiyet kimliğim sadece beni ilgilendirir. Sizi ilgilendiren bir durum yok burada. Mesela atıyorum, gecenin bir yarısı yönetici arıyor, şikâyet var şu üst kattan. Görmüşler işte, sana birisi gelmiş. Evet geldi, doğru söylemiş, ne oldu? Hayırdır, sebep ne? Şikâyet geldi. Ama şikâyet geldi de bana geldi okey bana geldi, ben bunu kabul ediyorum, reddedebilirdim, evet bana geldi. Ama niye geldi? Niye gelmiş? Niyet okuyor. Adamı gönderdim. Ben köpeğimi aldım, bahçede geziniyorum. Hayır bana söylesin! Bir şey söylesin ki ben de kendimi ifade edebileyim. Biraz şöyle bir sert çıkışayım. Biraz da anladıkları dil o. Korkmak istiyorlar. Yani korkutulduğunda yani aman buna bulaşmayalım, bu tehlikeli şeyine sokmaya çalışıyorlar beni. Bir yandan beni kötüleştirmeye, şekillendirmeye çalışıyorlar aslında. Ben buna izin vermiyorum. Hani birçok arkadaşımız kendisini keser, işte kavga çıkartır, şiddete meyillidir ya da şiddet uygular falan filan ya gerçekten buna mecbur bırakıyor yani yaşadığın çevrede mecbur kalıyorsun. Dışarı çıktığında dışarıda çalışan trans arkadaşlarımız yanlarına kendilerini koruyacak bir şey almadan çıkamıyorlar. Ben arabamda şey..sprey taşıyorum, göz yaşartıcı sprey. Her kadının taşınması gerektiği gibi.

Ya aileden pandemiden dolayı gelen gidenim olamıyor maalesef. O sebeple biraz sıkıntılıyız ama her gün whatsapp'tan saatlerce annemle, kardeşimle, yeğenlerimle falan konuşuyorum. Benim trans kimliğim tamamen unutulmuş durumda. Ben annemin kızıyım, kardeşimin ablasıyım, yeğenlerimin halasıyım. Kuzenlerimin ablasıyım, kimisinin kız kardeşiyim. Teyzelerimin kız yeğeniyim. Hani aradan çok uzun seneler geçti 3, 5, 10, 15 değil; ben 45 yaşımdayım.

İlk zamanlar çok mutlu olmuştum. Bu Mart'tan sonra sokakların şey..kısıtlamaların başlaması ile birlikte çalışmaktan çok soğumuştum. Bir şeyler üreteyim falan filan diye düşünmüştüm. Böyle web siteleri falan filan yapmaya başladım. İşte bir kedim vardı, bir köpeğim daha vardı. Onlar için web sitesi yaptım fotoğraf albümü gibi. Sonra kendim için web sitesi yaptım, onlarla meşgul oldum. Baktım o sıkı, sonra ben şeye merak saldım, geri dönüşüme merak saldım. Nasıl değerlendirebilirim. Ben boş oturmayı sevmiyorum, üretmeyi seviyorum. Nasıl değerlendirebilirim bunu diye düşündüm. Bu kamerayı ben karşı tarafı evi gösterebilecek şekilde ayarlayabiliyor muyum? Gösteriyorum mesela ben, bu süre içerisinde bunları yapmayı öğrendim. Mesela sıradan şeyleri süslemek gibi, sıradan bir vazoyu, hiç olmadık bir şeyi kaselerden bir şamdan yapmak gibi kaseleri birleştirip. Sonra bütün biblolarımı kaldırdım, kendi ürettiğim şeylerimi sergilemeye başladım. Salonumu bir sergi alanına çevirdim. Şişeleri boyamak, işte onları tasarlamak, bunları falan işte hiç olmadık şeylerden yapmak. Güller yapmak, ne bileyim şunu yapmak, şunları yapmak hep kendim yapıyorum ve çok keyifli geçiyor. Evimi seviyorum evimle ilgilenmeyi seviyorum. Tam bir ev kuşuyum. Son günlerde yaptığım şey de..böyle bir şey yaptım mesela. Bu da pimaş borularından bir vazoyu. Bu da benim oğlum (gülüyor). Evet yani böyle şeylerle ilgilenmeyi seviyorum açıkçası. Şöyle bir yağlı boya tablo yaptım. Zamanımı bu şekilde değerlendiriyorum, kaliteli vakit geçiriyorum. Bunları hep kendim yapıyorum, yaptım. Yapıyorum, hediye ediyorum falan. Mesela olmadık şeyler bunlar. Bu bir sürahiydi, ben bu sürahiyi aldım, boyadım, tasarladım, süsledim, çiçek yaptım, vazoyu yaptım. Şunlar bardaktı, atılmayı bekleyen, ben tuttum bunları takım şöyle şık bir şey yaptım. Bir tenekeden şey yaptım, çiçek koyabileceğim bir saksı yaptım. Mesela bu bir şarap şişesiydi. Bunu boyadım, süsledim. Ne bileyim, abajurumu süsledim. Değiştiriyorum falan. Kalemlik yaptım. Böyle şeyler yapıyorum, seviyorum. A pardon kendime alayım, kendime çekeyim şöyle, nasıl yapıyoruz. Geldim di mi?

Zamanımı güzel değerlendirdim. Çok kitap okudum bu süre içerisinde. Biraz felsefeye merakım var. Şeyi okuyorum, İoanna Kuçuradi'yi bilirsin. Onu okuyorum, onu takip ediyorum. Ahmet

Arslan'ı okuyorum, seviyorum. Antik Yunan filozoflarını takip ediyorum, okuyorum. Ara sıra öyle bir aşk romanı okuyorum, belki depreşir de aşık olurum diye ama olmuyor. Şey..travmatik bir ilişki yaşadım gençlik dönemimde. Masumlar apartmanını izliyor musun? Oradaki şey karakteri gibiyim, bu radyocu bir kız var sarışın, Farrah Abdullah karakteri. Onun gibiyim sanki. Hep öyle adamlara tutuluyorum, yani sorunlu adamlara tutuluyorum. Sanki onları iyileştirmek falan beni mutlu edecekmiş gibi. Hep sorunlu adamlara tutuluyorum. Baktım yoruyor bu beni. Sonra aşk hayatıma ara verdim, aşk hayatım yok, flörtöz değilim. Hayatıma erkek sokmamaya çalışıyorum.

İlk aşkım üniversite 1. sınıftaydı aslında, onunla Gençlik Parkında tanıştık, çok ilginç. O da Ankara Hukuk'ta okuyordu, benle yaştı. İlk aşkım oydu. 4 ay falan sürdü, sonrasında aşk falan yaşamadım, ta ki şeye kadar, trans geçiş dönemime kadar. Sonrasında oturduğum binada bir komşum vardı, karşılıklı oturuyorduk. Onun eski nişanlısı..onun cep telefonunu satın almıştım ben numarasıyla birlikte. Ekstra bir telefonum olsun diye. Tabi numaraları falan sildim falan. Onun nişanlısı aradı beni, beni tanıyormuş, gidip gelirken beni görüyormuş, o zamanlar güzelim tabi çok güzelim. Böyle Ankara'yı sallıyorum falan yani, öyleydik o zaman, şimdi yaşlandık (gülüyor). Meğer onun şeyiymiş, eski nişanlısıymış kızın. Komşumuzun kızının eski nişanlısıymış. Beni aradı, müşteri olarak aradı ve evine çağırdı beni. Ondan sonra güzel para teklif etti, kabul ettim, evine gittim. Bir baktım bu. Hani girip çıkarken görüyordum, biliyordum çünkü. Lanet olsun o güne, gittim birlikte falan olmadık tabi, ben istemedim. Oturduk şey..tavla mavla oynadık, vakit geçirdik. Sonra eve bırakayım ben seni dedi, olur dedim eve bırak. Hani sabah geç olmuştu. O kadar saat geçirdikten sonra kapıya kadar getirip de adamı hani kendimi eve bıraktırıyorum, en azından ağız ucuyla istersen gel kahve iç demek durumunda kalıyorsun değil mi? O da dünden hazır, e geldi evde de kahve yok aslında, ben kahve içen biri değilim o dönemler (gülüyor). Ondan sonra şey..sende kalabilir miyim, vakit çok geç oldu dedi. Olur, dedim. Ama benim bir tane yatağım var, dedim. Birimizden birisi koltukta yatacak. İkimiz aynı yatakta yatabiliriz, dedi. Olur, dedim. Ben çok etkilendim açıkçası gece boyunca ondan. O da ben yaşlarda, 1-2 yaş büyük. Evet o ilk aşk değil ama 2. aşk diyelim. O gece birlikte yattık, bişey olmadı. Sadece sarıldık ve ben çok mutlu oldum. Çok uzun zamandır hissetmediğim şeyleri hissettim. Uyandım, onu izliyorum falan. Çok güzel, çok şeydi, özel bir duyguydu benim için. Sonrasında görüşmeye başladık. Derken ben evimi değiştirmek zorunda kaldım çünkü karşı komşumun kızının nişanlısıydı o (gülüyor). Ve bir birliktelik yaşamaya başladık, 4-5 sene kadar. Güzel başladı, kötü bitti. Her ilişki gibi. Sonrasında ilişki yaşamadım. 98-2001, 2002 arası 4 sene; 2002-2003'e kadar devam etti. Yani 5 senelik bir

ilişki. Yani hayatımda 17-18 yıldır bir ilişki yok, düşünmüyorum da. Öyle günübirlik ilişkileri de sevmiyorum. Yani işte x şahsını çok beğendim, yatağa atayım sevişeyim göndereyim gibi şeyim yok. Libidom çok düştü. O zamanlar öyleydi, hiç yanımdan ayrılma istemezdim, hatta çalıştırtmıyordum bile, işten bile çıkartmışım. Sürekli yanımda olsun istiyordum çünkü. Çünkü para kazanıyorum yani ciddi paralar kazanıyordum, hiç ihtiyacı yoktu onun çalışmaya. Hep yanımda olsun, birlikte olalım. Zaten yaşadığım apartmanda şeydi, birlikte yaşadığımızı biliyorlardı. Sonra baktım şey..gelir kaybına uğruyorum. Kendim için bir şey yapamıyorum, para biriktiremiyorum. Masraflı bir çocuk, marka giyiyor, öyle alışmış. Eee ben kendimden fedakârlık yapıyorum yani ben giyinmiyorum, ona almaya başlıyorum. O hale dönüşmüştü artık ki çalışmak zorunda olan benim, ben kendimi endüstriyel ürün olarak başkalarına sunmam gerektiği için daha özen göstermeliyim kendime. Fakat o kendine özen gösteriyor, bana bir şey kalmıyor. Sonra şiddet olayları başladı, kıskançlık bilmem ne. Şiddete maruz kaldım. Zaten babamdan şiddete maruz kalıyordum o dönemlerde. Babam kabullenemiyordu bir türlü ve olur olmadık sebeplerden bana şiddet uyguluyordu. Hem psikolojik şiddet hem fiziksel şiddet diyebilirim. Hani şey..ben babamı gördüm bir yanda da o çocukta ve ayrılma kararı aldım. Kabullenmedi, kabul etmedi. Ankara'yı terk ettim, 6 ay falan ben böyle şehir şehir gezdim, o da peşimden şehir şehir gezdi. Çalışmıyorum etmiyorum tabii. Ciddi bir gelir kaybına gene uğradım, hatta sıfıra kadar düştüm diyebilirim. Sonra şey dedim..kuzenim de o zaman savcılık sınavını kazanmıştı ve yeni savcı olmuştu, Ankara'ya atanmıştı. Bu bana güç verdi, kuzenimle konuştum. Dedim böyle böyle bir sorun yaşıyorum ben, benim bundan kurtulmam lazım bir an önce. Dedi şey yapalım, gel suç duyurusunda bulunalım, ben ilgileneyim, uzaklaştırma kararı alalım, işte gereken her şeyi yapalım. Ben bunu telefonla aradım. Dedim artık senden korkmuyorum, kaçmıyorum da. Ben ait olduğum şehre dönüyorum ve hukuki olarak bütün haklarımı arayacağım seninle ilgili. Sonra işte bişey yapamazsın, şöyle yaparım, böyle yaparım. Bir dünya tehditler. Dedim ne yapacaksan yap, gerçekten hiç umursamıyorum. Benim 6 ayım gitti, karşılığında 3 senemi aldın. 3 sene güzeldi, 3 senem kötüydü. Ben dedim böyle yaşayamam. Yani beni öldürmek mi istiyorsun, öldür, ama ben artık bu şekilde yaşamak istemiyorum. Sürekli her kıskandığında ben senden şiddet görmek istemiyorum. Eve geç kaldığımda neredeydin, kiminle ne yaptın diye şiddet görmek istemiyorum, uykudan kaldırılıp dayak yemek istemiyorum. Aklına takılıyor benim başkalarıyla yatmam. Ben seks işçisiyim, bunu kabullenemiyor. Eee kimlerle yattın, öpüştün mü, seviştin mi, birlikte oldun mu, kaç kişiyle yattın, hani öpüşmüyecektin. Sürekli her günümüz böyle geçiyor. Ve ben ona artık cevap verememeye

başladım, öyle bir sindirmişti ki beni, baskılamıştı ve ben şeydim.. stokholm sendromu gibi, yani daha da aşık oluyordum ona. Beni sevdiği için benim üzerimde baskı uyguluyor gibi geliyordu bana. Baktım olmuyor, dedim ne yapıyorum ben ya, ben eğitilmiş bir insanım, ben böyle düşünen biri değilim ki, ben ailemde zaten bunu yaşadım. Annem babamı boşanmış bu sebepten, ben neden dedim bu adamı şey yapmıyayım, ayrılmayayım bu adamdan. Bütün gemileri yaktım ve kaçtım Ankara'dan. Evim ocağım her şeyimi bıraktım gittim. Ve sonra ben bunu aradım. Ben evime dönüyorum ve hukuki olarak yasal haklarımı kullanarak senden ayrılmanın yollarını bulacağım. Biz evli değiliz ki dedi. Evli değiliz ama dedim aynı evi paylaşıyoruz. Ve dedim ben senin o eve gelmeni istemiyorum artık, hayatımdan çıkmanı istiyorum, bunun için her şeyi yapacağım. Bunu başardım, uzaklaştırdım, çok uzun senelerdir de görmüyorum. Zaman zaman telefon etti, müşteri olarak arkadaşlarını falan gönderdi. Ondan sonra arkadaşları beni evden alıp işte kapıda o bekliyormuş, ona götürmeye çalıştılar falan. Anında hemen polisi arıyordum ben. Yani kötü bir ilişki yaşadım, çok travmatikti, ondan sonra da bıraktım.

Öncelikle ben şunu söylemek istiyorum: kadınlar, trans kadınları kadın olarak görmüyorlar. Hep öteki olarak görüyorlar ve sonradan olma kadın olarak görüyorlar. Ben bu konuda kadınlarla ilgili biraz şeyim, ne diyeyim, kızgınım kadınlara. Ben de bir kadını, ben sen olmayı seçtim ama sen beni, sen de ikinci sınıf vatandaşsın bu ülkede, sen de katlediliyorsun, ben de katlediliyorum, ortak kaderi paylaşıyoruz aslında. Ben sen olmayı tercih etmişken ve senken o kadar ikinci sınıf vatandaş olarak görmüşsün ki beni de üçüncü sınıf vatandaş olarak görmeye çalışıyorsun. Ötekinin ötekisi yapıyorsun. Sen zaten feodal toplumda, erkek egemen toplumda ikinci sınıfsın, neden beni de daha fazla öteliyorsun? Kadınlarla, biyolojik kadınlarla, biyolojik kadın demeyi de sevmiyorum yaaa. Kadın olarak doğmuş, kadın bedeninde doğmuş kadınlarla benim sorunum var bu sebepten. Benim ilişkilendiğim kadın arkadaşlarım da yeri geldiğinde yani benim trans kimliğimi pat diye söyleyebiliyor. Mesela diyor ki kestirmeden önce kaç santimdi? Hiç kadınla yattın mı, diyor. Ben kadını diyorum ya, ben sana defalarca anlattım bunu, ben kadını. Senin avantajın kadın olarak dünyaya gelmiş olman, benim dezavantajımsa his ve beyin olarak kadın, beden olarak erkek olarak dünyaya gelmiş olmam ve kadınlığı büyük mücadelelerle kazanmış olmam. Bir kere dedim buna saygılı olup bu soruyu sormaman lazım senin. Ha yanlış yerden ilişkileniyoruz biz, bu aramızdaki cinsiyet meselesini kapatalım, biz kadını. Ben cinsiyetsiz değilim; ben bir kadını, sen de kadınsın. Ben de kadını, ben farklı düşünmüyorum ki ben erkek gibi düşünmeyi bilmiyorum. Ha trans gibi nasıl düşünülür onu da bilmiyorum, benim öyle bir kimlik şeyim yok, düşünce sistemim

yok, ben herkes gibi düşünüyorum.

Ve kadın cinayetlerine gelince çevremdeki gördüğüm kadınlar, şöyle size söyleyeyim, belki eğitimsiz kesimde yaşayan kadınlar veya feodal kültürün içerisinde yaşayan kadınlar eziliyorlar, çokça değer görmüyorlar. Ama şehirli kentli kadınlarda durum çok başka. Kentli kadınlar sanki biraz daha özgürlükçü, biraz daha derken, daha fazla özgür olmak istiyorlar. Yani erkeğin her şeylerini kabullenmelerini bekliyorlar. Benim erkek kardeşim çok yakın zamanda boşandı, boşanma sebeplerini söyleyeyim sana. Kızın daha dominant olmasıydı, benim kardeşim erkek ve dominant. Kız mesela..kardeşim şey diyor, acıktım akşama yemek ne yaptın, e kalk yap sen de bireysin ben bir bireyim, kalk yapsana kardeşim diyor yani. Kardeşim diyor ki ben sekiz senelik evlilik hayatım boyunca diyor bir defa jest görmedim karımdan diyor, bir defa diyor benden erken kalkıp diyor, bir kahvaltı hazırladığını görmedim diyor, bu beni mutlu ederdi diyor. Keza benim kardeşim kahvaltısını hazırlayıp önüne koyan çocuk. Yani kadınlarda da var, hani kentli kadınlarda diyelim daha doğrusu. Tabii eşleri psikopat, farklı duygu durumlarında olan, başka olumsuz duygu bozuklukları yaşayan erkeklerin eşlerini bu kategoriye sokmuyorum. Ama normal giden evliliklerde gördüğüm, bir kere kocaları aldatmaya çok meyilliler ve benle çok rahat konuşurlar her şeyi kadın arkadaşlarım. Doğru bulmuyorum, yani şahit olduğum şeyler bunlar kadınlar üzerine. Tamam, pozitif ayrımcılık uygulanmalı kadınlara ama hangi kadınlara, bütün kadınlara mı? Hani sistemi düşündüğümüzde işte şeye karşıyım tabii ki. Sistemin dayattığı kadınlık kavramına karşıyım işte ne bileyim, başı açık kadın perdesi açık eve benzer, buna karşıyım. Veya kadın dediğin evinde oturur, çocuk doğurur. Kadın üreme makinesi değil. Üremeye de karşıyım, yani kadınlığın bu kutsal aile yapısına da karşıyım. Kadın üremek için var olmuş bir varlık değil bana göre. Bu içgüdüsel bir şey. Üremek isteyen ürüyor anne olmak isteyen. Bir de anne olmak istemeyen kadınlar var. Ben anne olmak istemem mesela. Şu an öyle bir imkân olsa ve benim anne olmak gibi bir imkanım olsa ben anne olmam. Yani en azından şu sistemde şu dünyanın içerisine bir çocuk getirmem. Ama hak ihlallerine uğruyorlar mı uğruyorlar, en son sosyal medyada bir kız sevgilisinin evinde öldürüldü. Hani onun haberlerini gördük, izledik. Kendini camdan mı atmıştı bir şey olmuştu. O kızı ben gruplardan tanıyorum, face gruplarından, onla bunla kırıştıran, o erkeği ona düşüren, o erkeği ona düşüren, on tane herifi birden idare etmeye çalışan kızlar. E bir tanesi de şeyine tak ediyor yani, herifin gururuna dokunuyor. Ben orada adamı savunmuyorum, yani kadın kendini sorgulamalı, çekidüzen vermeli. On tane adamı elinde tutmak ne demek, sırf menfaat sağlamak adına. Asıl orospu dediğimiz, çok özür dilerim, kadınlar onlar. Çünkü ruhları var, ruhları

çok affedersin düzüşüyor. Biz zorunlu seks işçileriyiz, benim içimde yok, ben mecburen yapıyorum varlığımı devam ettirmek adına. Ama o gelir sağlamak adına birinin metresi olmayı kabul edebiliyor. Bir çanta için ne bileyim, yemeye çıkabiliyor, gezip tozabiliyor, tatile gidebiliyor. Bu da seks işçiliği, hem de gönüllü seks işçiliği. Ben öyle görüyorum ve kentlerde yaşayan dediğim gibi tırnak içinde az evvel eşleriyle kocasında herhangi bir duygu durum bozukluğu olmayan eşlerin, kendilerinde de sorun arıyorum. Yakinen yaşıyorum, kendi ailemde yaşıyorum. Bizim gelin dominant bir kadın. Her şey kendi istediğini olmasını isteyen, kendi istediği gibi olmasını isteyen, anneme saygı göstermeyen, çocuklarıyla ilgilenmeyen, sürekli çalışan, kariyer peşinde, kocasını küçümseyen, kocasından daha fazla maaş aldığı için onu şöyle bir kenara iten, 2-3 ayda bir cinsel birliktelik yaşayan bir kadındı. Kardeşimin de canına tak etti ama kardeşim hiç bir şekilde şiddet uygulamadı, ayrılma kararı aldılar medeni bir şekilde. Ha böyle kadınlar da var ve genelde kentli kadınların genelinde ben bunu görüyorum. Hem güç ilişkisi hem de mesela erkeğin bir takım cinsel sorunları var diyelim. Çok yakın bir arkadaşımın kız kardeşi bunu kullandı mesela kocasına karşı. Eee erken boşalma sorunu var, her defasında bunu yüzüne vuruyordu, her yerde rencide ediyordu çocuğu, her yerde rencide ediyordu. Çocuk intihar etti. Adam intihar etti sürekli rezil olmaktan. Erkeklik gururuna dokunuyor çünkü. O başka bir şey ya çünkü penis ve seks. Etken olan erkektir sekste, kadın edilgendir, belki kadın daha çok zevk alıyordur erkekten ama erkeğin o eksikliği yüzüne vurulduğunda..hepimiz öyle değil miyiz, eksikliklerimiz yüzümüze vurulduğunda gerçekten rencide oluruz, utanırız, üzülürüz. Şey cinsellik tabu olarak, cinselliğin tabu olduğu bir ülkede de bunun sürekli sürekli sürekli yüzüne vurulması gerçekten o insanın duygu durumunu ya da psikolojisini ciddi anlamda bozmuş olmalı. Adam gitti intihar etti. Öyle..ya kocasını seviyor ayrılmak istiyor ama onla bunla yatmaktan da vazgeçmiyor. Seksi seviyor, başka başka tenlere dokunmak istiyor. Sürekli alışveriş yaptığım bir kozmetik dükkânı var. Orada çalışan hanım hanımcık bir kadın var, zamanla arkadaş olduk falan falan böyle. Şey, bizlere karşı çok rahatlar. Bizim seks işçisi olduğumuzu biliyorlar ya bize karşı çok rahat açılabilirler ya da sorunlarını anlatabiliyorlar. Kocasıyla, ve bu kadın çok kilolu bir kadın, sanırım kocası artık ondan etkilenmiyor, cinsel birliktelikleri yok uzun zamandır. Kocası mastürbasyon yaparak boşalıyormuş banyoda ihtiyaç duyduğunda. Birlikte yatıyorlar fakat kocası ihtiyaç duyduğunda gidiyor banyoya, mastürbasyon yapıyor, kadınla birlikte olmak istemiyor, çekici bulmuyor fiziğini ve kadının da ihtiyacı var. İhtiyaç ve aldatmayı düşünüyor, benim ihtiyacım var diyor. Belki o da aldatıyordur bilmiyorum, diyor. Ben diyor, aldatabilirim her an kocamı diyor. Ama boşanmam diyor. İlişkiler

aynen..yani seks tabu olmaktan çıktı, aslında gayet olağan, normal bir duruma geçti. Nerede tabu sekste, öyleyse sadece cinsel birleşme. Çiftleşmek gibi bir şey bu. Aradıkları bu zaten. Duygusal zaten bir ilişkileri var evde, evde sevdikleri bir kocaları eşleri var. Çiftleşmek istiyorlar. Erkeğin hani dölleme duygusu vardır ya herkesi döllemek ister, dediğim gibi şey..sadece evcilleştirememiş ilkel o güdülerine..evcilleştirememişler hala. Onun peşinden koşuyorlar hala. Cinsellik hayvani bir dürtüdür, ilkel bir dürtüdür. Bazıları evcilleştirebilir, bazıları evcilleştiremez. Kimisinin libidosu yüksektir doymaz, kiminin çok düşüktür ihtiyaç duymaz. Ama şeffaf olsalar yani şeytan eşittir kadın diyoruz ya gerçekten çok şeytani planları oluyor ya. Yani görüyorum, şahit oluyorum, öyle işler çeviriyorlar ki erkeğin arkasından, adamlar öyle değil. Adamları korumuyorum çünkü ben de erkekler tarafından tacize uğramış, tecavüze uğramış, çokça psikolojik, fiziksel şiddete uğramış bir kadın olarak söylüyorum. Kadınlar da süttten ak kaşık değil diyebilirim. Anladın mı? Onlar da süttten çıkmış ak kaşık değil, nitekim onlar da iç güdüleriyle var olan insanlar.

Beklentilerim var, evet. Bundan 5 sene sonra herhalde şey..Çorlu'da bir evim var benim, oraya yerleşmek. Üstün zekalı bir yeğenim var benim. Ona destek olmak, ortamı tamamen bırakmak. Annem de yaşılanıyor, 64-65 yaşında, onun da bakıma ihtiyacı olacak. Kaybettiğim o çocukluk yıllarımı yaşamak istiyorum, annemle, yeğenlerimle. Kardeşimi çok seviyorum, erkek kardeşimi, o benim sırdaşımdır, her şeyimdir. Birlikte olmak istiyorum mesela. Kardeşim evini barkını, her şeyini bıraktı, bavulunu aldı, anneme taşındı. Çocuklara bıraktı, karısına bıraktı evi falan. Kendi evleri, beraber edindiler, çalıştılar aldılar. Fakat çocuklar kirada sürünmesin, ev satılmasın diye, annemin de durumu fena değil, kendi evi falan..bavulunu aldı, sıfır bir şekilde annemin evine yerleşti. Şu an o kadar orada olmak istiyorum ki kardeşim, annem ve ben. Eskiden olduğu gibi annem, kardeşim ve ben. İşte pandemi sürecindeyiz, gidemiyorum da. Yakın bir zamanda kovid geçirdiler her ikisi de. Annem biraz ağır atlattı, biraz hassasım o konuda. Çünkü dediğim gibi tek tük gelen gidenim oluyor, tekrar herhangi bir şeye, kovid virüsüne şey yapmak istemiyorum, bulaştırmak istemiyorum, uzak duruyorum.